12 Santiago-Camino sange.

Af Jørgen Haffgaard.

”*Caminoen*” genoplevet i 12 sange fra vejene til Santiago de Compostela i Spanien.

”El Camino Francés” = Den franske Vej til *Santiago de Compostela* fra grænsebyen *Saint Jean Pied de Port* nord for Pyrenæerne.

Forord: Den første dag med den nyerhvervede status som *pensionist* (1./9.-2007), startede jeg i Sydfrankrig med rygsæk på ”*Caminoen*”. Tomrummet efter ’arbejdslivet’ måtte der jo tænkes lidt over, for: *Hvad nu?* Vandringen blev en meget lykkelig oplevelse af freden og friheden og fællesskaber på tværs af grænser, der ledte til nye, varige venskaber. Det var ikke svært at komme videre i det nye pensionistliv efter den tur. Glæden over oplevelserne på denne og senere Caminoer har resulteret i et antal sange på kendte melodier om livet som Camino pilgrim; glæden skulle jo formidles på en eller anden fysisk måde, når man går alene. I dette hæfte er udvalgt 12 sange, som jeg håber vil bringe egne, glade Camino minder frem hos læseren:

Til en genoplevelse af Camino-dagene hjemme fra sofagruppen anbefales:

1. **’Pastoralesymfonien’**, **Beethovens 6. symfoni**, er et bevægende natur-maleri i lyd, som man let kan hæfte egne billeder på fra hukommelsen fra en Camino-vandrings mange naturoplevelser. Pastorale-symfonien, kan (som Beethovens øvrige otte) via internettet streames fra Danmarks Radios række af formidable 250 års jubilæumskoncerter fra 2013 med spanske *Rafael Frühbeck de Burgos* som chefdirigent for DR-symfoniorkesteret.

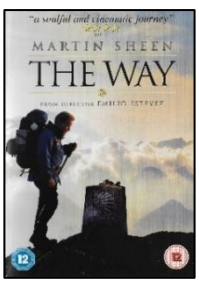

2. **The Way** er *en spillefilm* med *Martin Sheen* om en Caminovandring, som han ifølge filmplottet føler sig forpligtet til at udføre i anledningen af ’sønnens død på dennes første vandredag i Pyrenæerne’. Filmen er en fiktion med indlagte dramatiske effekter, men giver en rigtig god beskrivelse af stemningen på Caminoen og af samspillet mellem de ’helt tilfældigt’ sammenbragte meget forskellige vandrende der.

Indhold:

1. Vejen.
2. Vejret.
3. Heden.
4. Konfrontationen.
5. Fællesskabet.
6. Baren.
7. Herberget.
8. Sovesalen.
9. Naturglæden.
10. Katedralen.
11. Afskeden ved havet.
12. Pilgrimsvandringen.

J.H. 15./9. 2022

Vejen.

Melodi: ”***Den gamle skærslippers forårssang”*** (Kai Normann Andersen)

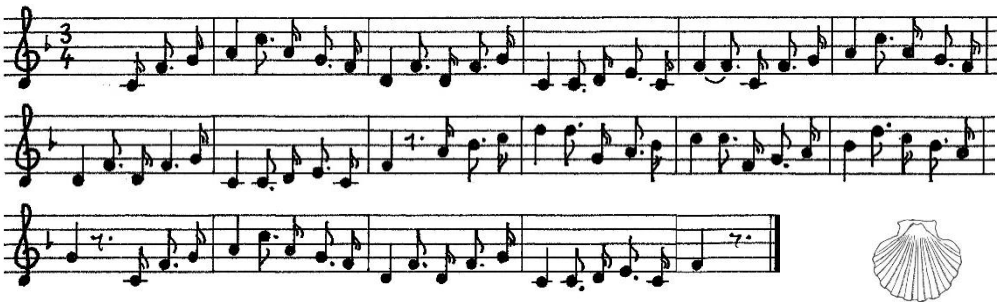

Camino pilgrim.

1.
Nu kalder atter de gamle veje,
hvor man har vandret i tusind år.
Fra hjemmets varme og trygge leje
til Vejens luner for pilgrimskår.
Jeg ta’r fra Danmark med kurs mod syden
med habenguttet i sækkens skind.
Forventningsfuld og med stille tyden
af himlens varsler for vejr og vind.

2.
Ved Spaniens grænse min vandring starter
med sved på panden og tidens tand.
For der er bjerge med skrånings parter,
der kræver sit af den danske mand.
Et himmelsyn og en åbenbaring,
når solen skinner med synlig magt.
En styrkeprøve for livserfaring,
når tågen dækker den ganske pragt.

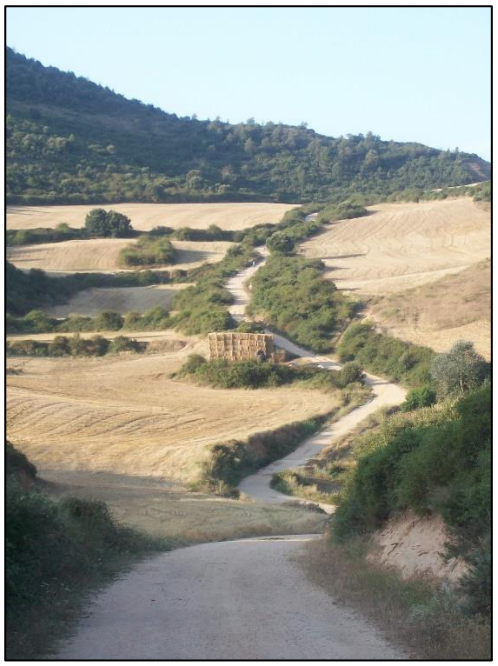

På Caminoen fra *Estella* mod *Los Arcos* (7/8-2008).

3.
Fra *Roncesvalle*s Camino drømme
med alt det nye, *Navarra*-færd.
Jeg føler frihed som varme strømme
fra hovedbunden til fodens tær.
For hvilken glæde at møde dagen
imellem marker og vild natur.
At være i det, en del af sagen,
at være fri af det vante bur.

4.
Fra markens stubbe af høstet hvede
naturen skifter til frodig form.
Til vinens druer i solens hede
på rad og række i stilfuld norm.
*Rioja*s veje med alt det grønne,
Åh, hvilken fryd for det glade sind.
Det vækker drømme om alt det skønne,
mens vinden kysser den varme kind.

5.
De første venner fra vejens steder
med hyggesnakken og sympati.
Fra barens kaffe og middagsglæder
til sovesalen, i symfoni.
Det blev en kilde til mod og vilje,
den glade hilsen, et gengældt smil.
De blev en styrke, en slags familie,
når kroppen knirked’ og kræved’ hvil.

6.
Jeg vandrer glad og så let i sinde
med troen på, at det nok skal gå.
For vejen viste, at man vil finde
de mål og steder, som man skal nå.
Der venter sikkert et sted at sove
og vådt og tørt til en gavmild kur.
Så der er højtid i krat og skove,
i ’katedralen’, vor vejs Natur. *)

J.H. 2008

*) ’katedralen’: ***Naturen*** billedgjort som ”*den store, grønne katedral*” med himmelhvælvet som loft.

Vejret.

Melodi: ”***Livet er en morgengave***” (Robert Norman).

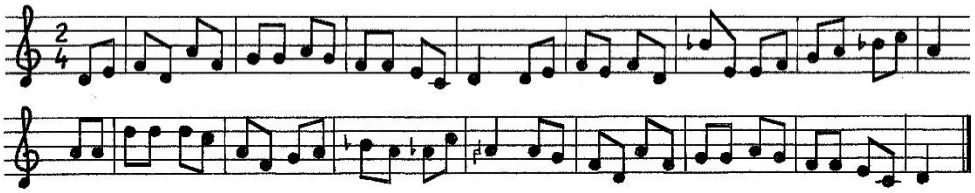

1.
I en bar i morgenstunden
før en ny dags pilgrimsfærd
står jeg med en kop ved munden
ser på bar-tv’ets Vejr.
Der er ikke megen glæde
dér at hente til min dag:
Fyren lover blæst og væde,
kuglelyn og tordenbrag.

2.
Efter morgendis og *Stratus*
tager *Cumulus’*er fat
med en koldfronts skumle virus,
dem med *Nimbus*-paddehat.
Der kan ventes lyn & torden
og en gavmild strøm af regn.
Sådan hen ad klokken 14,
hvor jeg kommer, hen ad vejen

3.
Ak, jeg gumler min *toastado*
i den stille morgenbar
med en truende tornado
bag ved barens vindues glar.
Jeg må ha’ en kaffe mere
for at trække tiden lidt.
Nu ved disken står der flere,
der som jeg er sammenbidt.

4.
Tiden går og alt får ende,
kaffen i min kop er væk.
Det er tid for bæltets spænde
på min ryggesløse sæk.
Ud i verden går vi sammen
med mit regnslag i stand-by.
”*Buen Camino*” ønsker stammen,
der om lidt går samme vej.

5.
Byen er en drømmesfære
med et vækket tågeliv.
Nattens regn er i det nære,
pytterne har spejlmotiv.
Morgengrået lysner stille
vejledt af vor varme ven,
der får sejren, som den ville:
solfyldt ligger landet hen.

6.
Hvilken salig fryd at trave
i en regnfrisk verdens gry.
Fuglesang og alt i lave,
livet er som født på ny.
Men derude, i det fjerne,
vokser skyer i substans,
fra en hvid og luftig kerne
til en blålig omgang vands.

7.
Solen stiger her på himlen,
og bestråler glad min jord
til en fryd for blomstervrimlen
dér i grøften langs mit spor.
Men så langt som øjet rækker,
der hvor markens stubbe står,
er der intet liv, den vækker
i det næste kvarte år.

8.
Som jeg går, går uret osse,
hakker tikkende af sted.
Jeg som gammel lærer-tosse,
der har pegepinden med.
Fronten kommer stor og skummel,
freden varer ikke ved.
I det fjerne høres rummel.
Og nu styrter regnen ned.

9.
Intet ly at se og nyde
i min rindende optik.
Her er blot at gå og yde
lidt til Vejens dynamik.
Nu mit regnslag er i vælten,
fjendtlig regn mod ’god’ kondens.
Som en panservogn i felten,
kurs mod ælde og demens.

10.
Går alene i en ørken,
som et mål for lynnedslag.
Ude vandet, inde tørken
og en frygt for lyn og brag.
Jeg er våd, men *er* og virker,
støvlen svupper, tungt og klamt.
Der er intet her, der knirker.
Blot en smule samspilsramt.

11.
Tiden går og alt får ende,
djævelskabet drog forbi.
Verden er igen at kende
med den fred, jeg bedst kan li’.
Ak, hvor er en helts facade,
når naturen er ’i rødt’?
Så er alle små og flade
i et spil om liv og dødt.

12.
Skyen lysner, regnen sagtner
for til sidst at holde op.
Solen kommer med en magt, der
smiler håb i sind og krop.
Blomsten åbner, fuglen pipper
i et genfødt sceneri.
Helten glad sit regnslag skipper
fra et vejrbidt maskepi.

J.H.

Heden.

Caminoen fra *Castrojeriz* mod *Frómista* på **Mesetaen,** den midtspanske højslette. (17/9-2008)

Melodi: "***Hist hvor vejen slår en bugt***" (J.C. Gebauer) – evt. **uden** gentagelsen af de to første verselinjer!

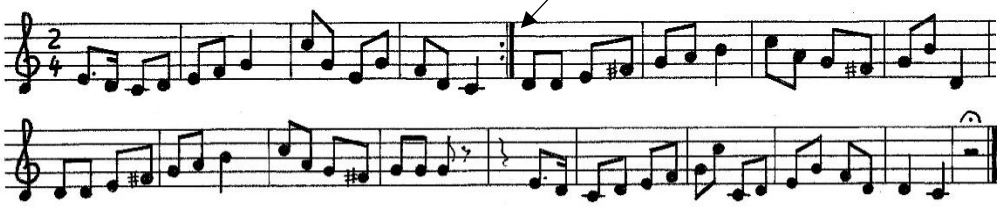

1.
Hist hvor vejen slår en bugt
løb engang en flod så smukt.
Floden er nu ganske tør,
vandet væk, hvor det var før.
Men fra pandens brændte hud
kilde-vælder vandet ud.
Sikke solen dog kan stege
på de hede spanske veje.

2.
Under breddens skyggetræ'r
på en sten, med bare tæ'r,
sidder der en vej-bekendt,
Günther, vistnok tysk betjent.
Er mon sporet blevet koldt,
siden han har gjort et holdt?
Eller blot de mange grader
på hans støvlers varme flader?

3.
Buen Camino! - pilgrimssprog
i en venlig dialog -
Buen Camino! brave ven,
til vi ses engang igen.
Efter romerbroens fag
ud på slettelandets drag.
Skygge bli'r der meget lidt af
på en høstet gul Meseta.

4.
Timer på en støvet vej
med et bistert kontrafej.
Intet vækker øjets glød,
alt er stubbe, støv og død.
Hvorfor denne tåbefærd
langt fra hjemmets eng og kær?
Dagen lider – som jeg osse.
Ak, jeg tåbelige tosse.

5.
Som det sker på ørkenvis,
dér i solens varmedis,
langt derude, ses et tag,
er det mon et synsbedrag?
Bor der folk af kød og blod
i et hus med hjemligt rod?
Tanker tumler i min hjerne,
hvad mon sker, der, i det fjerne?

6.
Efter næsen mil på mil
med et stivnet ansigtssmil.
Solen brænder mer' og mer'.
Ikke og en skid der sker.
'Husk, du valgte vejen selv,
vidste alt om ve og vel
i en stol i udestuen
i en hyggesnak med Fruen'.

7.
Funktionær og motionist,
narrehat og pensionist
med en rygsæks snegl-enorm
'til at holde mig i form'.
Sure sokker, undertøj,
Soveposens natterøg.
Gid, der også var lidt 'sager',
der ku' mildne vejens plager.

8.
Halsen tør som sandpapir.
Vand er livets eliksir.
Lunkent vand mit nedløbs most,
flasken klar til flaskepost.
Ak, hvor Colas tryllesaft
ville give kroppen kraft.
Hvis man altså li' ku' få den.
Herfra drømme kun kan nå den.

9.
Jeg er *Don Quixote*s bror,
går i *Rosinante*s spor
langt fra Danmarks efterår,
kølighed og hygge-kår,
med dens "- *synken halvt i knæ,*
hundegøen, lille fæ,
undertagets svale kvidrer,
solen synker" - **Jeg må vid're**.

J.H.

Konfrontation.

Melody: ”***Last night I had the strangest dream”*** (Ed McCurdy 1950) - slightly simplified.

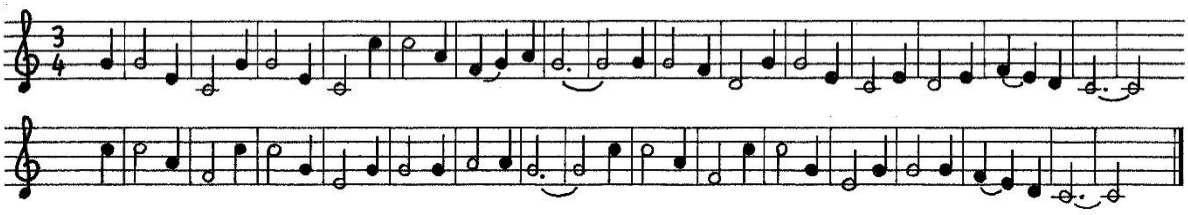

”Pludselig stod der en ’hest’ og spærrede vejen. Og den blev bare stående.” (12/4-2011)

1.

How great it is to be a Knight
of Roads with driving beat!
And so I was and fit for fight
on able, walking feet.
In *Andalusia*, en-route,
one morning fresh and clear.
And there I got a great salute,
and that is written here.

2.

As said, it was a lovely day
with worlds of life to see.
The nature green, the cattle gay,
some horse in front of me.
”*Good morning, Horse*”, I friendly said,
my nature is polite.
However, hardly very great
this day, this country site.

3.

”*My simple Man, why can’t you see*
that I have noble air?
That I am not ’some horse to be’,
another silly mare?”
”*Look at my head, its clever size,*
the distant eyes – You fools.
No windmills ever will give raise
to fear in hearts of Mules!”

4.

”*So sorry, Honourable Root,*
excuse my ignorance!
I’m just a simple Dane on foot
in Spanish walking branch.”
And then we parted with a bow;
the Mule to land of dreams,
and I passed by to dreamer’s row
to fights with killing beams.

J.H. 2011

Ed McCurdy’s ”***Last night I had the strangest dream***” fra 1950 blev en ikonisk sang for fredsaktivisterne under ”*den Kolde Krig*” med dens latente atomkrigsfrygt fra den Anden Verdenskrigs afslutning i august 1945 til december 1991. Hvilken vidunderlig fryd det var at kunne opleve dens helt uventede afslutning i 1991! Nu var vi da blevet klogere, endelig. *Fred i vor tid!* I 1994 (50 året for ’*D-dagen*’ i Normandiet 6/6-1944) kunne man således fuldstændigt frit køre derned gennem Europa uden stop ved nogen grænsebom. Den frie bevægeligheds lykke. Den samme lykke føler jeg på Caminoerne i Spanien. Dagens konfrontation med denne fysiske vejspærring i form af en mindre hest gav imidlertid en ’vejens Don Quixote’ anledning til ovenstående noget vidtløftige fabuleren ved hjælp af en elsket melodi fra de unge år.

Fællesskabet.

Melodi: "***Som en rejselysten flåde***", (Carl Nielsen 1921).

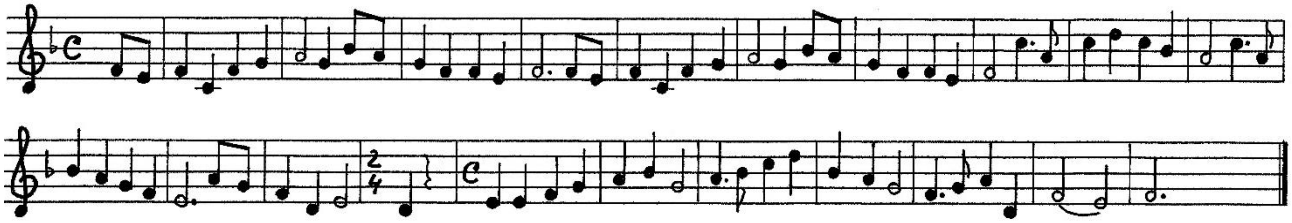

Gode smil fra nye og blivende venner undervejs på Caminoen.
(*Parque La Grajera,* Logroño, Camino Francés 9/9-2008)

En fællesmiddag ved et ledigt bord efter dagens vandring.
(Fra bar i *Hornillos del Camino*, Burgos. Camino Francés 15/9-2008)

Spontan sammenkomst på bar efter dagens vandring.
(*Torremejía,* Badajoz. *Via de la Plata*, Camino de Santiago 19/4-2011).

1.

Som en vandrelysten skare
kom vi her fra fjern og nær.
Fra det sikre og det klare
til en uvis, dristig færd.
Hvor man gik i tusind år
mod et mål som grundfast står,
der hvor jorden ender.
Gik med drømme og med bøn,
søgte klaring ud af skøn,
der hvor vejen vender.

2.

Som en rejselysten flåde
blev vi både på et hav.
Undervejs ved vejrets nåde
mod en gammel skippers grav.
Ene og med ansvar selv
for at rejsen lykkes vel
gennem hindringsskoven.
Ene med vor egen last
med et mål at holde fast,
med lidt hjælp fra oven.

3.

Alle kom vi vist med drømme
om en slags personlig dåd.
Fatted' dog ved svedens strømme,
at vi var i samme båd.
Fælles kamp i vejr og vind
med et åbent, ærligt sind
gav os mod på livet.
Da blev alle lige her,
alle fik vi lige værd,
der hvor alt er givet.

Jørgen Haffgaard 2011

Baren.

Melodi: "***Den lille frække Frederik***" (af Henning Hansen)

- let tilpasset handlingens sindighed og alderens dybere stemmer.

1.
Jeg står ved disken i en bar,
og kaffen er nu blevet klar,
en *bocadillo* ligeså
med *queso* og *tomate* på.

2.
Jeg søger mig et lille bord
i hjørnet, hvor en plante gror.
Og derfra kan jeg tyd'ligt se
på barens tændte hus-TV.

3.
Og der er liv på kassens skærm,
hvor livet hyldes i en sværm
med tyrefægter og en tyr,
en '*Frederik*', et plaget dyr.

4.
Jeg ser min stakkels ven få mén
bag Frederiksens skæve ben
og krukket viften med en klud.
Jeg ønsker ham en blodig tud.

5.
Men ak, dét skete, som må ske,
når spyd kan plantes med succes.
Arenabrøl for dådrigt mod
- og bøffer til en slagters bod.

6.
Det kræver mere koffein
at leve med et stivnet grin
og brødet i den gale hals,
når dyrevelfærd er til fals.

7.
En ny kop kaffe, ud med ham,
og scenen skifter, nyt program,
hvor nok en '*Fred'rik*' toner frem
med *Vejret* til de spanske hjem.

8.
Han står der med et svedent grin
og lover os en stram termin
og viser os et frontsystem
med isobarer i ekstrem.

9.
Et mindre uvejr er på vej'n,
med lyn & torden, hagl & regn.
Og jeg skal ud på vejens ler,
hvad kan man dog så ønske me'r.

10.
Det er vist tid at si' farvel
og bære sine byrder selv.
Hvad her jeg så var ikke flot -
men kaffen smagte rigtig godt.

J.H.

Barerne er skattede oaser langs Caminoen, som man virkelig kan gå og længes efter at kunne frekventere:

Morgenmad i en (åben!) Bar.

Undervejs: Frokost på en Bar.

Aften på Bar: En "Pilgrimsmenu".

Herberget.

Melodi: "***Kasper og Jesper og Jonatan***" (Thorbjørn Egener)

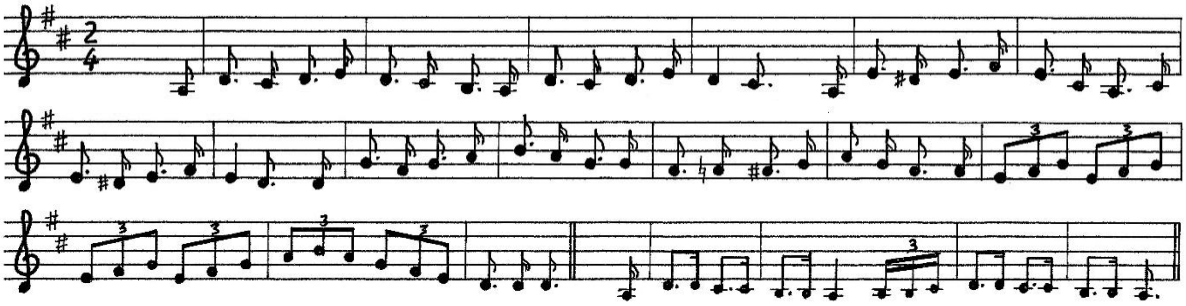

1.
Jeg lister rundt så let på tå
og undgår pakke-støjen,
for det er 'morgen', jeg skal gå
og si'r farvel til køjen.
Så spises der lidt gammelt brød
i gadelampens svage glød,
og ellers så ta'r jeg mig kun en tår vand
og min sæk og min hat med min talisman.

2.
Det lysner nu så svagt i øst
på vejen ud af byen.
Og luften røber markens høst
til hvedebrødsmenuen.
Hvor er det skønt at vandre her
i nattens sidste stjerneskær
og føle, man lever med krop og forstand
med sin sæk og sin hat med en talisman.

3.
Og solen viser tidens gang
i skyggerne forneden,
og morgenstundens glade sang
bli'r spag i middagsheden.
Det bliver rigtig drøjt i dag,
og der skal vises form og flag,
når panden får farve og drypper af vand
på min sæk og min hat med min talisman.

4.
Hvad venter mon i næste by?
Et sted for søvn og pleje?
Er der en bar med en meny
og værelser til leje?
Min Guide har både råd og vid
men er fra Ruder-konges tid
og passer nok ikke og holder ej vand
for min sæk og min hat med min talisman.

(Herberget på *Alto do Poio* 30/9-2008)

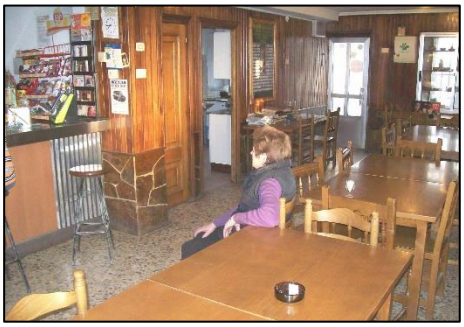

5.
Men som det sker igen, igen,
det ender i balance!
Der *var* et sted at søge hen
til søvn og restaurance.
En herbergskøje rigges til,
mit nye hjem i Vejens spil
med adgang til køkken og bad og med vand
til min sæk og min hat med min talisman.

6.
Og efter bad og vask af tøj
til salighedens gemmer!
Der flades ud til hygge-støj
fra sovesalens stemmer.
Og alt er godt og på sin plads,
og køjen her et smukt palads,
hvor rynkerne glattes, og fred finder stand
for min sæk og min hat med min talisman.

J.H.

Sankt Jakob mærket.

Sovesalen.

Melodi: "***Elefantens vuggevise***" (Mogens Jermiin Nissen)

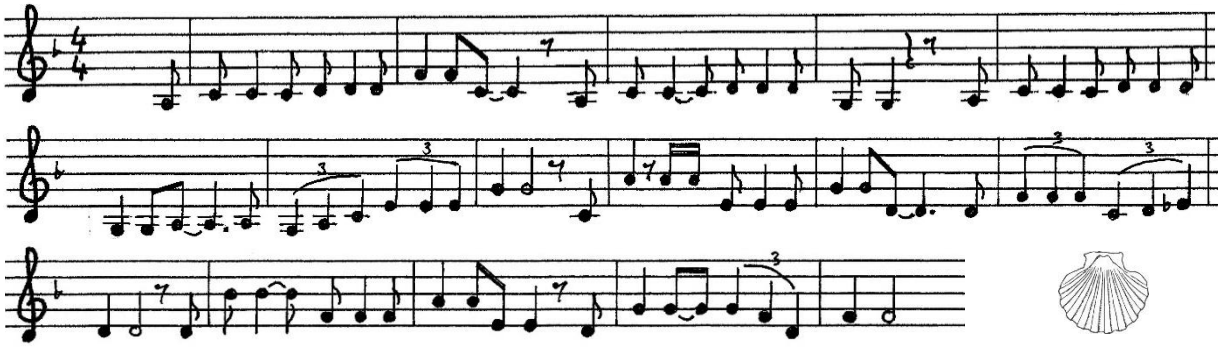

1.

Se, solen forsvinder bag jordens rand
og natten kommer forsigtigt.
Og mennesker samles i by som land
om bordenes glæder oprigtigt.
Nu tegnes naturen med skyggekrop
af månens blege kanalje.
Caminoen sover men lader op
til morgendagens batalje.

2.

På herberget også får livet stop
- der venter en dag i morgen.
For man kan jo mærke på egen krop,
at ungdommens kraft er forborgen.
Og én efter én så søger vi hen,
hvor vi har fået en køje.
Til natten er den vor bedste ven,
en helle fra dagsværkets møje.

3.

Jeg kravler op til mit eget palads
på overkøjens etage,
og nu har jeg udsigt fra denne plads
til herbergets hele menage.
Og soveposen er hjemligt lun
og smyger sig rundt omkring kroppen.
Og er den ej fyldt med edderdun
så er den skam bare 'på toppen'!

4.

Så ligger jeg lidt og tænker på,
hvor heldig jeg var med dagen.
Men lidt efter lidt bliver øjnene små,
og dét gør en ende på sagen.
Min bund-bos knagende venden omkring
gi'r krængning op i 'fregatten'.
Jeg sætter mit sejl og bjærger et spring
og stævner så ud gennem natten.

Køjen: Foto fra et pilgrimsherberg i *Frómista* 17/9-2008.

5.

Jeg vågner med ét, for *hvad var dog det?*
Er der et uvejr på færde?
Der snorkes igennem, kan jeg nu se
i væglysets enlige pære.
En sand ronkedor, en ærkesolist,
en plageånd for alverden.
En stemning fortæller, og det er trist,
at alle gad godt kvæle 'værten'.

6.

Et velrettet spark op mod sengens bund,
dét gav en løsning på plagen.
For lyden blev vendt, li'som lydens grund,
med master-Reset'en på bagen.
Så ånder vi atter i blandet kor
i nattens idyl, a capella;
med basser og alt og lys tenor,
- og ham dér som en '*Diesella*'. *)

J.H.

*) ***Diesella:*** En danskfremstillet **knallet** (1943-67).

Naturglæden.

Melodi: ”***Nu er dagen fuld af sang***” (Carl Nielsen)

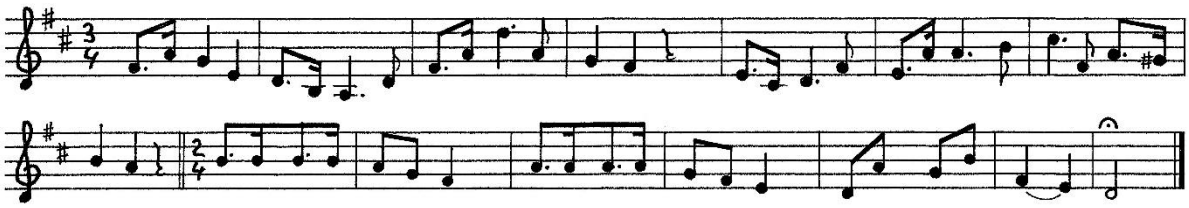

1.
Hvilken stilhed, hvilken fred,
naturen helt sin egen.
Hvilket dejligt Være-sted,
at vandre i på vejen.
Eukalyptus ranke stå,
træer og buske kigger på,
bregner kranser vejen.

2.
Se, hvor lysets trylleri
imellem buskens grene
tænder eventyr deri
og glemmer vejens stene.
Jeg er ikke ene her,
jeg er Lyset ganske nær,
det som viser vejen.

3.
Fri som fuglen går jeg her
på denne lange rejse.
Hvad jeg sanser, hvad jeg ser
så vel som nogen mejse:
Glæde, liv og sjælefred,
Tro og Håb og Kærlighed
på Galiciens veje.

4.
Er nu nær ved rejsens mål,
få dage kun tilbage.
Træt er kroppen, slidt min sål
af lykkelige dage.
Hjertet er så varmt og ømt,
gemmer hvad der smukt blev dømt
på de spanske veje.

J.H. 2008

Katedralen i Santiago de Compostela.

Melodi: ”***Maj-vise***” = *’Se det summer af sol over engen’* (Stephen Foster).

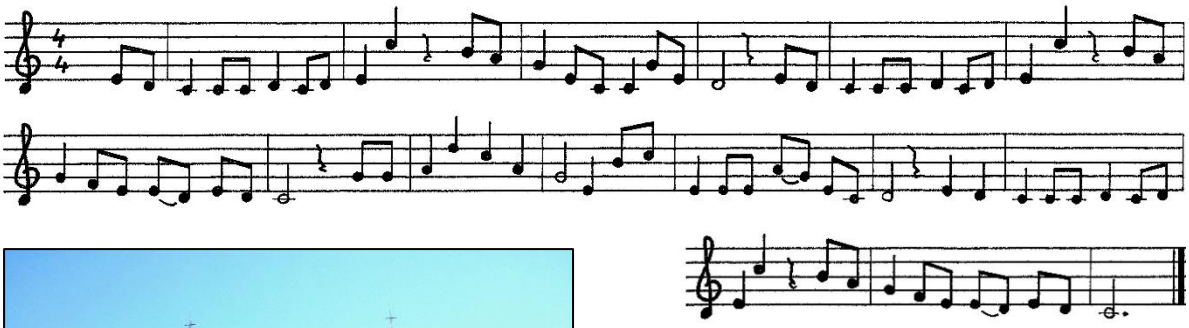

1.
Santiago, vort mål Katedralen
med *Sankt Jakob*, dens helgenfigur.
En apostel med *Jesus* i talen,
der har kristnet en gammel spansk kultur.
Det er meget længe siden,
men det hændte og lever her i dag.
Troen, Håbet og Kærligheden,
som er kernen i kristendommens sag.

2.
Her er ’mørke’ og ’gyldne’ og ’blege’,
børn af samme velsignende ånd,
der gav liv på de krogede veje
og lod sanse sit virke og sin hånd.
Jeg har troen i mit hjerte
fra en gavmild og underfuld Natur.
Og en tvivl fra al ufred og smerte,
som en ’Skriftklog’ kan skabe som kultur.

3.
Refleksioner, hvor tankerne grunder,
søger skatte fra sindets arkiv.
Gode minder, de lysende stunder
fra et levet *Camino* pilgrims liv.
Vejens prøver, tunge dage,
hvor man følte, at noget var på spil.
Dem, hvor håbet ved tro stod tilbage
med de kræfter og modet, der slog til.

4.
Min Camino, den prægtigste glæde,
jeg kan ønske mig her i mit liv.
For jeg følte min Gud var til stede
bag min færd, i min tro og mit motiv.
Tak for alle gode venner,
som jeg mødte i pilgrimsvejens grus,
og som nu, hvor Caminoen ender,
er mig nær her i *Santiago*s hus. *)

Pilgrimsmessen kl.12.

Jørgen Haffgaard (DK)

*) ***Santiago***: Sant-Iago = Sankt Jakob, er Spaniens skytshelgen.

Afskeden ved Havet.

Kap Finisterre afskeden – The Cape Finisterre Farewell.

*) Melodi: "***Musens sang***", (Kai Normann Andersen). *)

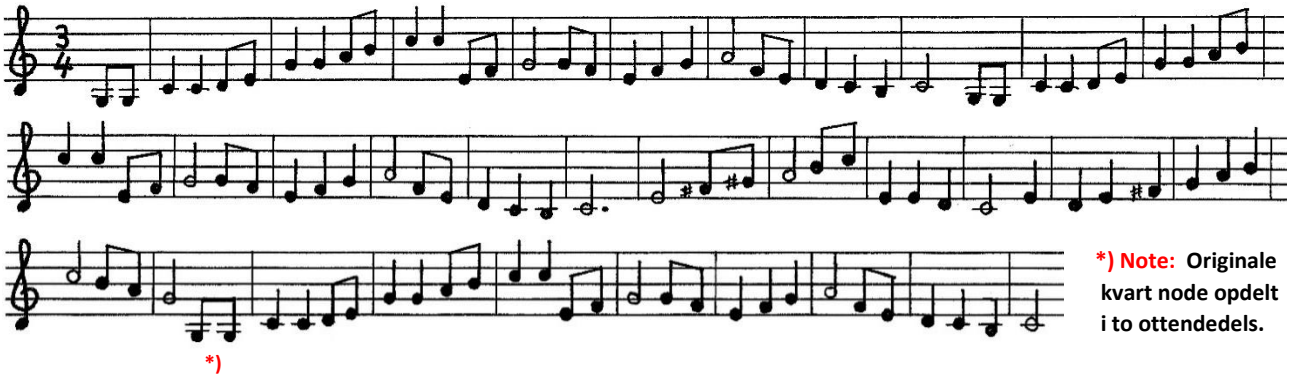

***) Note: Originale kvart node opdelt i to ottendedels.**

Finisterre, rejsens ende, det er tid for et Farvel.
Tak for samvær og smil, Pas nu godt på jer selv.
Mange dage har vi travet, mødt hinanden hist og pist.
Det gav glæde og mod, det er sikkert og vist.
Fælles værdi'r på en skrøbelig Jord
er drivhus for sjæle, hvor venskaber gror.
Finisterre, jordens ende, enden på vor odyssé.
Gud bevare jer vel, hvad der end måtte ske.

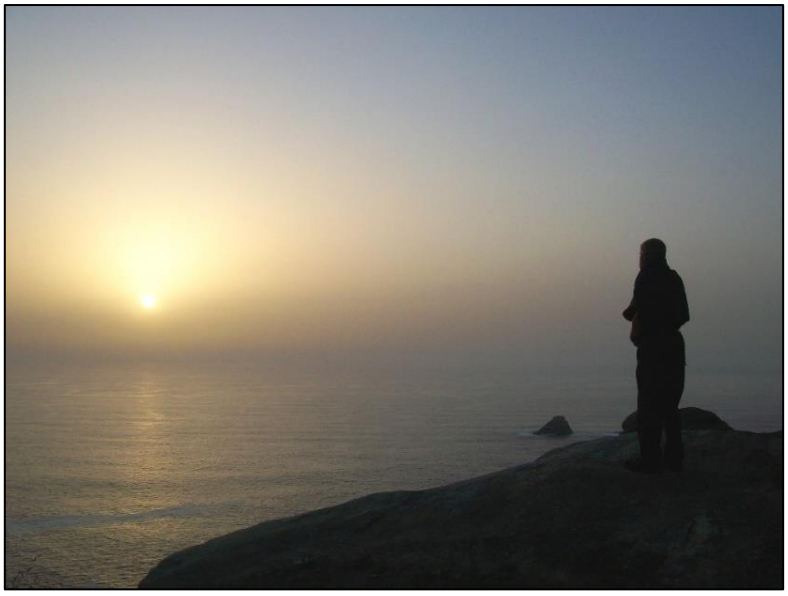

(12/10 - 2008 19:40)

Finisterre, end of journey, with a Farewell- time to share.
Thanks for good times in joy and for tough days and care.
What a happy Way we rambled – met each other now and then,
in the hostals and bars, in the landscapes again.
Values we shared from those worlds that we know
became like greenhouses for friendships to grow.
Finis-terre, thoughts to tackle in the Godspeed setting sun.
May God bless you, my friends, where your next ways will run.

Jørgen Haffgaard (DK) 2008

Konklusionen:

Ung, portugisisk pige undervejs på *Caminoen* fra *Estella* mod *Los Arcos* i *Navarra.* 7/9-2008

Pilgrimsvandringen.

Melodi: "***Der dukker af disen*** -" (N.K. Madsen-Stensgaard)

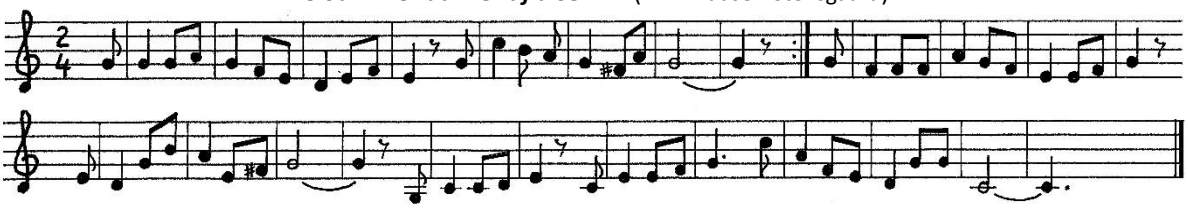

1. Jeg søgte til veje, hvor Pilgrimme gik *)
   og havde dertil et motiv:
   At mærke den styrke i Vejens mystik,
   der former en vandrendes liv.
   Her stred millioner, i tusinde år,
   med vel-færd, med veje og vejr.
   I solskin og blæst,
   i regnvejr og test
   af Troen og Håbet især.

2. Man vandrer alene med tanker og færd
   og frygter ej dagen i mor'n.
   For tiden er Nu'et, og stedet er Her,
   og hver dag har nok i sin 'torn'.
   'Men noget kan hænde i næste moment,
   og hvad gør man så i dét spil?'
   Man gør hvad man kan
   med tro og forstand,
   så smiler Vorherre dertil.

3. Man træffer "de andre" i gang og i hvil
   og har nok en trang til en snak.
   Og lægger man ud med et ord og et smil,
   man smiles tilbage med tak.
   Facaderne sprækker i vejlivets kamp,
   så sindet for adgang til luft.
   Man træffes igen
   og ser nu en Ven
   med aktier i håb og fornuft.

4. Naturen er rammen om pilgrimmens liv
   med Vejen og alt der omkring.
   Dens farver og former gi'r turen motiv,
   som vejret med skyer på spring.
   Der sanses et livstegn, hvorhen man end ser,
   som undrer en nøgtern forstand.
   I planter, i dyr,
   der glæden fornyr
   på vejkantens støvende strand.

5. Man started' alene med rygsæk og stav,
   men var dog ej ene og egen.
   'Turisten' så fordomme søge sin grav,
   blev selv til en 'Pilgrim' på Vej'n.
   Blev del af naturen, på godt og på ondt,
   et væsen på vej i dens park.
   En søgende orm,
   med snegl-uniform,
   på sporet i skov og på mark.

6. Man ser og fornemmer, mens dagene går.
   Rutinerne finder sin form.
   I Enkelhed findes der fred, man forstår,
   og styrke til modgang og storm.
   Og skulle det ske, der må 'siges farvel',
   man ved, at det levendes skal
   bli'r del af den jord,
   hvor blomster får flor,
   når livskimen mærker sit kald.

Jørgen Haffgaard
2019

*) En Pilgrim er en person, der er på en Pilgrimsfærd, en spirituel rejse mod et helligt sted.

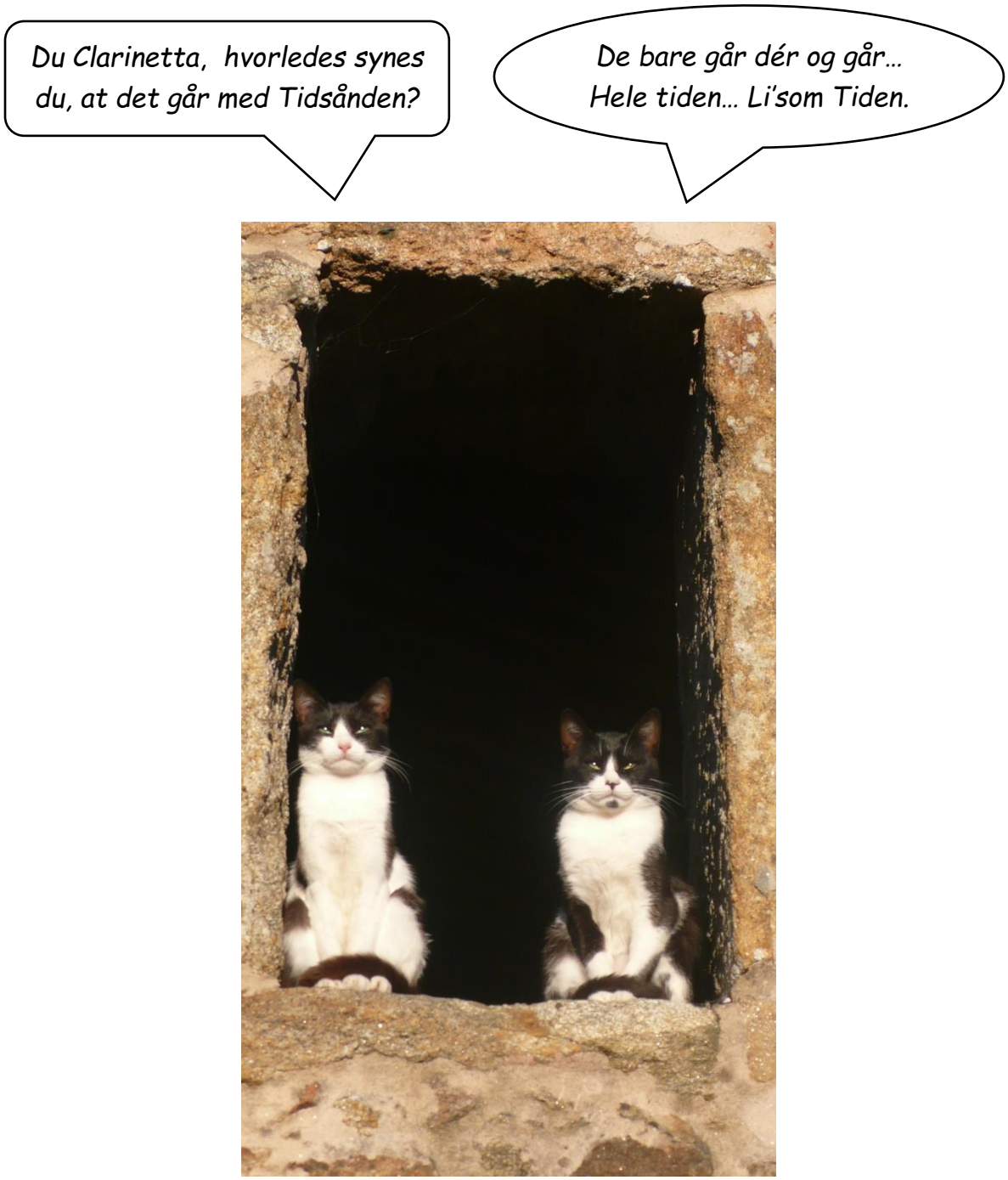

Langs Caminoen observeret og serviceret af de lokale.

En hjertelig tak for den gæstfrihed og imødekommende hjælpsomhed, som jeg har kunnet glæde mig over gennem ti år som pilgrim på Caminoerne i Spanien.

Jørgen Haffgaard (79)
15./9.-2022

Morgensang.

Melodi: "***I skovens dybe, stille ro***" (dansk Folkemelodi).

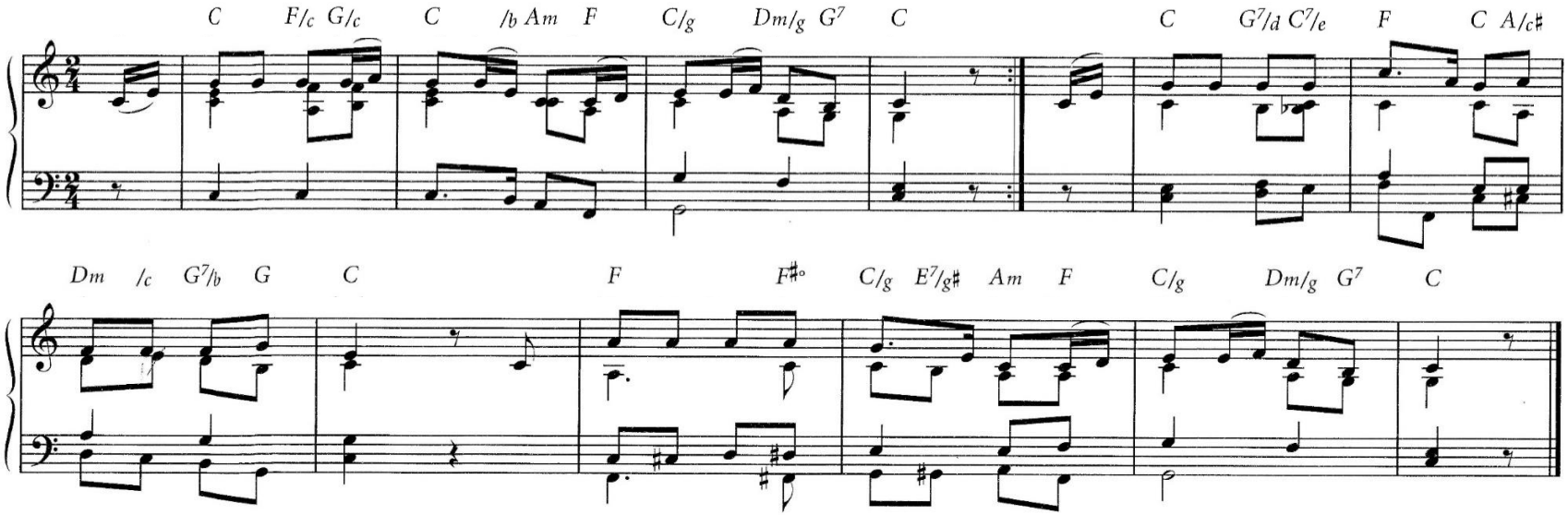

1.

Det er morgen nu, jeg må op fra mit hvil
for at møde en ny dags tegn.
Vejen venter jo med sin nye profil
og dens kvoter af sol og regn.
Friheds vingen i Naturens luft
med lys i dug og spind,
med himlens farver, jordens duft
og det kærtegn fra morg'nens vind.

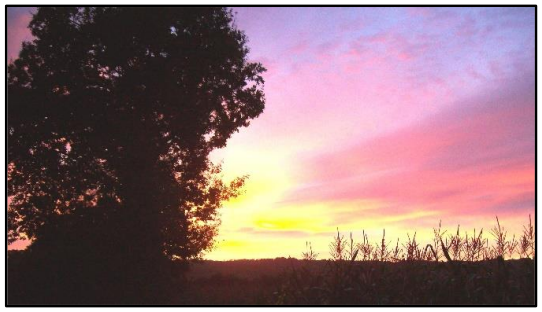

*) = Naturen, omtalt som *"den store katedral"*.

2.

Kære Gud, velsign for mig pilgrimmens sti
i din skønneste katedral. *)
Lad mig vandre der med en sangs harmoni
født af glæden og Vejens kval.
Gennem vejr og vind, blandt planters flor
og tegn fra dyrefærd.
Der elsker jeg vor lille Jord,
for jeg mærker, at du er nær.

Jørgen Haffgaard 2022

September morgen ved *Calzada de Béjar* (16/5-2011)

'Caminoerne' i Spanien?

Melodi: "***Galway Bay***" (Arthur Colahan)

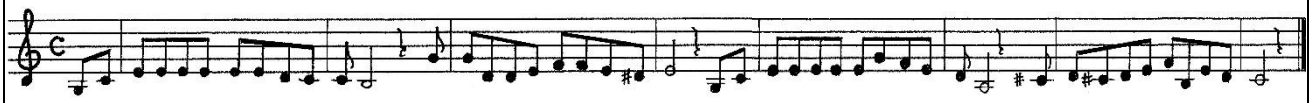

1. *Verden vågner op med smukke morgenrøder,*
   mens Vinden varsomt kysser kind og sind.
   Vejen venter med Naturlighed og møder,
   og Viljen vinder over krop og skind.

2. Når jeg drømmer mig tilbage til det spanske,
   Caminolandet med de mange spor,
   dukker minder op, som jeg må se at granske,
   for var de altid lyse, som man tror?

3. Der var tågen på en brydsom bjergdags vandring,
   hvor intet sås af liv og øjenfryd.
   Man var ene og i klam og kold forandring.
   Dog var der liv et sted med klokkelyd.

4. Der var regnvejrsdage, grå og dømt til plører,
   hvor morgentræthed hjælper mismod vej.
   Ak, jeg tåbe, fjols og nar, når busser kører,
   hvor livet er for vadefugl og kvaj?

5. Der var dage uden form for nogen nåde,
   hvor Vinden hviler, Solen går amok.
   Sveden drypper, tørsten kender ingen måde,
   og Livet er i støvet, er det nok.

6. Der var tider, hvor hvert skridt var ve og pine,
   et 'enkebal' med foden plastret til.
   Knæets værken gav en grund til plaget mine,
   og livet føltes rigtigt sat på spil.

7. Meget andet kan man grave frem fra gemmet
   om "prøver" fra en lang Caminofærd.
   Men det var jo disse, har jeg nu fornemmet,
   der gennemlevet gav den liv og værd.

8. Når jeg derfor ser tilbage på min verden,
   vil vandrertiden lyse i mit sind.
   Af dens Fred og Frihed, og af Glæden, Smerten,
   Naturens pragt i sol og regn og vind.

Jørgen Haffgaard
Oviedo 15/6 2017

The Spanish 'Caminos'?

Melody: *"**Galway Bay**"* (Arthur Colahan)

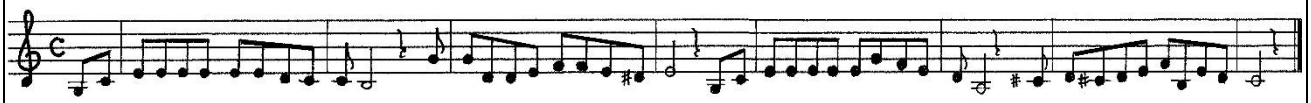

1. *When the World recovers in a touching daybreak*
The morning Weather kisses mind and chin.
And the Way is waiting there with miles to way-make.
Another testing day for Will and skin.

2. Dreaming back to happy backpack days in Spanish
On Santiago pilgrim's walking ground.
Then appear some memories to save from vanish,
And were they all so very sweet and sound?

3. Days of heavy fog and killing mountain buzzing
With little there to see and praise in songs.
All alone between the hidden signs and nothing,
But with a sound from bells that life belongs.

4. Draining days with drizzle, rain and thunder showers,
The friendly countryside with muddy fuss.
Where the morning-starts became a test for lovers,
When knowing well the comfort of a bus.

5. Days without a friendly wind to bless the banners
And Sunny Boy with toasting smiles of lust.
Dripping sweat and thirst with lack of means and manners.
The life is here in booting up the dust.

6. Painful days with blister-feet in plastered laces
With steps that tell the story of the past.
And that problem knee gave birth to wrinkled faces
And fear that 'All' was put to risk, at last.

7. More to get from where the pilgrim-days are resting
The troubles from a tough Camino's birth.
But today these 'trials' are just distant testing
To state a walking life with marks and worth.

8. *When I'm calling back my Spanish days with walking*
Forever that brings lights to mind and brain.
With its Freedom, Peace and battles, thinking, talking,
The Nature's life in Sun and Wind and Rain.

Joergen Haffgaard (DK)
Oviedo, June 2017

Der var engang -

på Caminoen i Spanien.

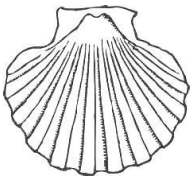

12 Santiago-Camino sange.

Jørgen Haffgaard

15./9.-2022

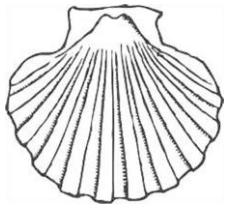

12 Santiago-Camino sange.pdf

Omslag til A5-udskrift.

Der var engang -

på Caminoen i Spanien.

Genoplevet med

12 Santiago-Camino sange.

Jørgen Haffgaard